

Interpelacja nr 23696

do ministra energii

w sprawie zmiany sytuacji wytwórców energii w mikroinstalacji i definicji elektrowni wiatrowych w świetle ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw

Zgłaszający: Andrzej Matusiewicz

Data wpływu: 04-07-2018

Przemysław, dnia 4 lipca 2018 r.

Szanowny Panie Marszałku,

w dniu 7 czerwca br. Sejm przyjął ustawę o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw. Za przyjęciem aktu głosowali posłowie z wszystkich obozów politycznych. Biorąc pod uwagę rozwój sektora prosumenckiego, należy pochylić się nad niektórymi zagadnieniami. Wątpliwości dotyczą także zmiany legalnej definicji elektrowni wiatrowych.

W tytułowej ustawie podtrzymano zwolnienie z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę montażu urządzeń fotowoltaicznych o mocy nie większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2017 r. poz. 1148, z późn. zm.), o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 16 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.) dalej pr. bud. oraz rozszerzono zakres niniejszego przepisu na mikroinstalację biogazu rolniczego. Jednakże przytoczona regulacja nie będzie miała zastosowania do mikroinstalacji wiatrowych, w odniesieniu do których w zależności od interpretacji organu architektoniczno-budowlanego w dalszym ciągu będzie wymagane zgłoszenie, w przypadku wsparcia masztu z zamieszczonym wirnikiem prądotwórczym za pomocą lin odciągających lub pozwolenia na budowę, jeżeli kilkumetrowy maszt zostanie posadowiony na fundamencie. Przedstawiciele branży powyższe uważają za jedną z przyczyn braku rozwoju sektora urządzeń wiatrowych.

Czy nie jest zasadnym ujęcie w treści art. 29 ust. 2 pkt 16 mikroinstalacji wiatrowych?

Słusznie włączono roboty budowlane polegające na montażu mikroinstalacji biogazu rolniczego do katalogu robót, na realizację których nie jest wymagane pozwolenie na budowę.

Jednakże, czy montaż tego typu urządzeń nie powinien zostać wprost uregulowany w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U.2017.1073 i 1566), w celu wyeliminowania w przyszłości ewentualnych konfliktów przestrzennych?

Inwestorzy po zakończeniu robót budowlanych polegających na montażu urządzeń fotowoltaicznych i mikroinstalacji biogazu rolniczego będą dokonywać zawiadomienia, o którym mowa w art. 56 ust. 1a pr. bud.

Czy jest konieczne określenie w Prawie budowlanym powyższego obowiązku?

Jakie skutki dla inwestora wywoła wniesienie uwag lub sprzeciwu przez właściwe organy Państwowej Straży Pożarnej?

Czy inwestor będzie zobowiązany do zawiadomienia nadzoru budowlanego o zakończeniu montażu i złożenia oświadczenia o braku sprzeciwu lub uwag ze strony organów Państwowej Straży Pożarnej?

Operatorzy systemów dystrybucyjnych zostali zobligowani do przekazania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE) rocznego sprawozdania zawierającego informacje o łącznej ilości energii wprowadzonej przez prosumenta do sieci. Dodatkowo będą zobowiązani do przekazania wykazu wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji, ze wskazaniem terminu wprowadzenia po raz pierwszy do sieci dystrybucyjnej przez poszczególnych wytwórców energii elektrycznej wytworzonej z OZE w mikroinstalacji oraz rodzaju mikroinstalacji i mocy zainstalowanej elektrycznej, w terminie 30 dni od dnia zakończenia roku kalendarzowego. Wykorzystując przekazane informacje, Prezes URE opracuje zbiorczy raport, który następnie trafi do wiadomości Ministra Energii oraz zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej URE.

Czy nie wydaje się zasadnym unormowanie półrocznego okresu sprawozdawczego, co umożliwiłoby szybszą i zarazem skuteczniejszą reakcję wobec pojawiających się tendencji wśród wytwórców w mikroinstalacji?

W ustawie przewidziano uchylenie w art. 4 ustawy *o odnawialnych źródłach energii* ust. 9 stanowiącego, że wprowadzanie energii elektrycznej do sieci, a także pobieranie tej energii z sieci, o których mowa w ust. 1 ww. artykułu nie są świadczeniem usług ani sprzedażą w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. *o podatku od towarów i usług* (Dz.U.2017.1221 – j.t.). Podnosi się, iż na gruncie znowelizowanych przepisów wprowadzanie energii elektrycznej do sieci przez prosumenta będzie co do zasady opodatkowane VAT. Prosument będzie zobowiązany do udokumentowania takiej transakcji fakturą VAT i dokonywania stosownej rejestracji jako podatnik VAT, składania deklaracji VAT oraz plików JPK. Pomimo, że prosumenty będą mogli skorzystać ze zwolnienia od opodatkowania, to uznanie ich działalności za podlegającą podatkowi od towarów i usług może oznaczać problemy z daleko idącą biurokracją ich działalności i wątpliwościami natury prawnej.

Jakiemu celowi służy uchylenie w art. 4 ustawy *o odnawialnych źródłach energii* ust. 9?

W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. *o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych* (Dz. U. poz. 961) po raz pierwszy pojawiła się definicja legalna elektrowni wiatrowych. W ustawie sprecyzowano, że elektrownia wiatrowa jest budowlą w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji. Natomiast w proponowanym brzmieniu elektrownia wiatrowa oznacza instalację odnawialnego źródła energii, składającą się z części budowlanej stanowiącej budowlę w rozumieniu prawa budowlanego oraz urządzeń technicznych, w tym elementów technicznych, w której energia elektryczna jest wytwarzana z energii wiatru, o mocy większej niż moc mikroinstalacji. Ustawa likwiduje wątpliwości interpretacyjne co do sposobu opodatkowania wiatraków podatkiem od nieruchomości, przywracając stosowaną wcześniej, korzystniejszą dla inwestorów interpretację. Państwa członkowskie UE mogą stosować systemy wsparcia oznaczające każdy instrument, system lub mechanizm promujący wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych dzięki zmniejszeniu kosztów tej energii, w tym obejmujące pomoc inwestycyjną, zwolnienia z podatków lub ulgi podatkowe. Jednakże na

gruncie chociażby dyrektywy 2009/28/WE w sprawie *promowania odnawialnych źródeł energii zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE* nie ma przepisów, które obligowałyby państwa do stosowania wobec elektrowni wiatrowych zwolnień lub ulg podatkowych.

Wobec powyższego, jaki jest sens stanowienia przepisów będących w przyszłości podstawą dla preferencyjnego traktowania energetyki wiatrowej uznawanej za nieefektywną i nierentowną?

Z poważaniem

Andrzej Matusiewicz

Posel na Sejm RP